НОВА ЗОРА

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО
www.zora-news.com
София
Година XXVIII
(XXXVI)
Вторник,
21 януари 2025 г.
брой 3
Цена 2 лв.

НЕЗАВИСИМ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

ПРОДЪЛЖИТЕЛ НА В. „ЗОРА“, 1990 Г. – 1996 Г.

Г. С. Раковски: *„Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини!“*

ВЪЗМОЖНА ЛИ Е НАЦИОНАЛНА СИГУРНОСТ БЕЗ НАЦИОНАЛНА ДЪРЖАВА?

Панко АНЧЕВ

Отговорът на този въпрос не е в думите, които се повтарят, а в смисъла на времето, в което живеем и което повелява животът на обществата и на отделните личности да се подрежда по определен ред. Този ред обаче не е подвластен на индивидуалната и дори на колективната воля, когато тя не е достатъчно организирана, обединена и целенасочена.

В зората на западноевропейския Ренесанс (XIII - XIV век) се зародиха нациите, а заедно с тях и идеята за новия тип държава, който събира нацията като нова организация на родствените по кръв, но и по дух, съзнание, традиции, език в една общност, която да може сама да се пази и да гарантира на своите членове сигурност, възможности за развитие, пазар и свободно използване на наличните суровини в нейната територия. **Това бе наистина ново начало, отварящо вратите към нови възможности за обществено, за политическо и икономическо развитие.**

Националната държава се създава не за да разширява своите територии и да покорява други народи, а **за да запази своята нация** и да й даде възможности за процъфтяване и повишаване на мощта й. За целта се формира цяла система от средства, които да поддържат сигурността и да отговарят на заплахите както отвън, така и отвътре.

На стр. 2

А на Шипка се е решавала съдбата на България

На стр. 4

Кой и как ликвидира СССР

Сергей Николаевич Бабурин е руски политик и държавник и изтъкнат теоретик на юридическите науки. В по-ранните години от неговата биография може да бъде отбелязан и фактът на борбата му с муджахидините в Афганистан. Пряк свидетел на разпадането на Съветския съюз на отделни държави и юридически субекти, **Бабурин в два последователни мандата е бил зам.-председател на Държавната дума и два пъти е участник в преки президентски избори като лидер на Руския общонароден съюз.**

Малко са днешните политици в Русия, които след 33 г. са доказали, че честно и убедително могат да анализират и свидетелстват за събитията, довели до краха на великата държава. **Сергей Николаевич е един от хората, които не се възползваха**

никога от удобната позиция на премълчаването, за предателства и *„неволни“* **грешки. Той бе сред защитниците на Белия дом в Москва, когато танковете на Таманската дивизия на 3.10.1993 г. за по-демократично обстрелваха бележитата сграда на правителството. Редом с Александър Руцкой и Руслан Хазбулатов той се бе противопоставил на реформите на президента Елцин и правителството на Виктор Черномирдин и особено срещу печално известния указ 1400, с който бе отменена Конституцията и бе разпуснат Върховният съвет на народните представители. По-дързък и антинароден от този указ се оказа друг - №1575, с който президентът Елцин разрешаваше на военните части последвалата безпощадна касапница. В този ден самият Бабурин неколкократно чува ръководещия отстрела на защитниците как дава указания на снайперистите да го открият и разстрелят. Помага му освен Божият промисъл, и афганистанският опит, разбира се, както и щастливият случай.**

Днес това е минало, за което не обичат да си спомнят правилните либерали и олигарси. Самият **Сергей Николаевич е президент на Международната славянска академия, деен руски общественик и патриот и убеден приятел на България.**

В този брой сме подбрали фрагменти от две негови интервюта, дадени в края на отминалия декември пред „Московски комсомолец“ и пред „Руска народна линия“. В тях доказаният патриот и приятел на *«Нова Зора»* **Сергей Николаевич още веднъж потвърждава своя ясен поглед и подход към събитията в света и тяхното ехо в днешния ден на Русия.**

Повечето факти за читателите на *„Нова Зора“* не са нови, например за ролята на **Михаил Горбачов** и **Борис Елцин,** но малцина си спомнят подробности за ратификацията на **Беловежките споразумения**, за опита за метеж през август 1991 г. и др. Ето защо не е излишно да си припомним времето на *„паралича на руското общество“*, в който наивните схоластични конструкции на автора на перестройката **Михаил Горбачов** доведоха до абсурда да бъде разпуснат Съветският съюз и светът да заживее отново под заплахата на всеобщо унищожение.

ЗОРА

На стр. 7

ISSN 1310-8492

ЗОРА Е !

Преди да заиграе тоягата на народното недоволство

Свърши голямото чакане! Роди се кабинетът „Желязков“, който до преди две седмици изглеждаше невъзможен: ГЕРБ-СДС, БСП и ИТН, подкрепени от „Доган партиси“ АПС или ДПС-ДПС, както е регистрирано едното от двете ДПС-та в 51-ото НС се сговориха да управляват. На 15 януари номинираният за министър-председател **Росен Желязков**, чист от всякакви подозрения и съмнения получи и върна веднага изпълнен мандата за съставяне на редовно правителство; президентът Радев издаде указ същия ден, а на 16 януари кабинетът бе одобрен от парламента със *125 гласа „за“ и 114 „против“*.

В речта на новия министър-председател особен акцент беше личната негова и на цялата партия благодарност към Бойко Борисов. По-късно самият *„бащица“* съвсем скромно отбеляза своя самопожертвувателен жест в името на държавата да се откаже от министърпредседателския пост, въпреки *„не е най-подходящият и най-успешният“*. Не уточни обаче дали това не е било необявеното желание на *„Козяк“* 16. Но интригата продължава. Остава да се разбере и кой от лагера на поддръжниците на кабинета се беше направил на зает точно когато одобрението му висеше на косъм. Някой нов **Явор Божанков или Даниел Лорер** ли се опита да саботира избора на колегите си? И ако се търси *„човекът на Пеевски“* в управляващата коалиция, може би е точно този отцепник от колектива, ако, разбира се, не е някой убеден путинист, на когото не са издържали нервите при обявяването на евроатлантическите приоритети на кабинета.

Разбира се, опозицията в НС разнищи новоизбраното правителство и партиите, които го съставиха или подкрепиха. А по телевизиите се заизреждаха омръзналите на всички ни политолози, **социолози, социални антрополози и анализатори**, сред които се нанизаха и видни партийни функционери, останали на сухо, сиреч - извън келепира от властта.

Няма съмнение, че съставът на правителството не е съвършен, както не са били съвършени и предишните редовни и служебни правителства. И това е грешка, която се повтаря вече 35 години. По **отчаяните опити за привличане на вниманието на избирателите и убеждаването им, задето цели партии се разкръстиха в името на** *„просперитета на Отечеството“*, **лъсна и убогата същност на новите спасители. Особено смешни и жалки са обаче торба акълиите от ПП-ДБ**, които сами се срещаха с претенциите си към ГЕРБ, забравяйки, че избирателите са им отредили второто място, и то с два пъти по-малко народни представители от победилата ГЕРБ. Ако това въобще може да се нарече победа. Но *„Лаком г-з глава затрива!“* - гласи една поговорка.

Инициаторите на *„санитарния кордон“* около **Пеевски** се оказаха в опозиция заедно с ДПС–НН и *„Възраждане“*, за които също бяха обявили *„санитарен кордон“*. По ирония на съдбата тези, които на мазно турско кафе **при Пеевски** променяха Конституцията, сега ще опозиционерстват заедно с него. И надават жални гласове. Но нали още **Ботев е казал** кой плач е смешен! И няма кой да повярва в заявените стойности на тяхната самопринудителна опозиционност. Фалшивият в едно е фалшив във всичко. Бившите **ортаци на Борисов от Реформаторския блок**, маршируували по жълтите павета срещу модела *„Борисов и Гешев“*, после гушнали се в злощастната *„сглобка“* със същия Борисов, смятат, че хората са забравили предишните им грехове, понеже се преименуваха на Демократична България. И след като два и половина месеца след последните парламентарни избори се пазариха като цигани с него, поставяйки условие след условие, сякаш са победители, накрая се ожалиха, че ГЕРБ са прекратили преговорите с тях. И не са ги поканили отново на масата, за което те били научили от медиите. За такива случаи французите имат поговорката *„Полетият поливач“*. Тоест, интригантите падналите в собствения си капан.

Останаха Радостин Василев и Костадин Костадинов, които ще изобличават министрите от кабинета „Желязков“ и ще се борят срещу „евроатлантическата“ ГЕРБ и разкръстилите се БСП и ИТН!

Останаха **Костадин Костадинов и Радостин Василев, които ще изобличават министрите от кабинета** *„Желязков“* **и ще се борят** срещу *„евроатлантическата“* **ГЕРБ и разкръстилите се БСП и ИТН!** На ИТН Дългия да им бере грижата. Политиката не е чака-рака, нито лъжица за всяка уста. По-сложно е положението на новото ръководство на БСП, което самите леви избиратели обвиняват в измяна. Защото преди да се съгласят да участват в новата *„сглобка“* те ги залъгваха с формулата *„експертно, а не политическо правителство“*. Накрая Атанас Зафиров, Борислав Гуцанов, Иван Иванов, Манол Генов и Иван Пешев избраха да бъдат министри в *„кабинета на враговете“*. Но пък веднага си спомниха - или някой им подсказа за оправдание - как преди 9 септември 1944 г. БКП е аргументирала създаването на ОФ: *„С попа и генерала, срещу фашизма!“*. Днес те просто си вярват, че нелепата съдба на България изисква дори по-големи компромиси от нарушаването на онова *„Никога с ГЕРБ!“*. За всеобща изненада този неосъществен слоган внезапно се оказа, че не е конгресно решение на Столетницата, а само теза в доклада на низвергнатата днес Нинова.

Погледнато по-нашироко, най-малко имат право да роптаят срещу участието на БСП в това правителство, както и да го представят като *„предателство към левите избиратели“* онези, които, напускайки **Столетницата,** през годините създаваха файтонни партийки за лична употреба като *„Движение 21“* на **Татяна Дончева** и *„Изправи се, България!“* на **Мая Манолова**.

В политиката, особено българската, отдавна липсва почтеност, а за авторско право да не говорим. Поради тази причина днес имаме и две ДПС-та. С такава **разногледа и разделена от** *„санитарни кордони“* опозиция кабинетът *„Желязков“* като нищо може да изкара и повече от година. **Той е като пленята, построена от Чудомировия герой майстор Танко, чиято слава се носела от горния край на селото до гробищата: ако се случи сушаво време и да не духа вятър, като нищо щяла да годиняса. Гледайки** *„изкамбурената като баба Доковица“* **стена, стопанинът на въпросната сграда се усъмнил в здравината ѝ и я варзал за ореха. Вятърът обаче духнал срещу сградата и тя се съборила върху дървото. Когато изгореният от пишман майстора собственик отишъл да търси сметка от строителя, той попитал:** *„Нали я беше варзал?“ „Варзах я, но се отвърза!“*, **отговорил стопанинът. След което майстор Танко се поинтересувал дали в плевнята е имало слама. И като получил отрицателен отговор, рекъл:** *„Аз нали затова ти вдигнах тази бина / сграда, б. р. / - да я напълниш със слама, че да я крепи!“*.

Ще видим с каква *„слама“* **или** *„плява“* **е напълнена сградата на новото коалиционно правителство. На суша то може и да случи - заедно с цяла България, но на безветрие и тишина едва ли. Рано или късно** *„мълчанието на агнетата“* **ще свърши и правителствената** *„плевня“* **ще се** *„отвърже“* **от ореха!**

Важното е не това, че кабинетът *„Желязков“* е **редовен**, а дали той ще работи за България и за народа ни – не само на думи. Истинската оценка за неговата работа ще даде времето. Защото предизборните **шарлатании**, по правило приключващи и завършващи с нарастващо **разочарование** и отвращение от политиката, непременно ще сложат край на **политическите шарлатании.** Ако и този кабинет се провали след толкова дълго бабуване, на следващите избори може да се явят само партийните ръководства и депутатите от постоянно действащия вече парламент. **Тогава и приказката за съдебна реформа, борба с корупцията и спасяване на евроатлантическата ориентация на България няма как да мине, а ще заиграе тоягата на народното недоволство. И ще бъде ден първи на българската свобода!**

ЗОРА

От стр. 1

Възможна ли е национална сигурност без национална държава?

Нациите в никакъв случай не биха могли да укрепнат и се стабилизират в новите обстоятелства, ако не се бяха организирали в държави. **Националната държава не само опазва нацията, но е и условието тя да просъществува и се превърне в двигател на Модерната епоха. Както и нацията от своя страна работи за целостта и силата на своята държава.**

Българската нация започва да се формира през втората половина на XVIII век и в продължение на още един век укрепва и се осъзнава като нов тип обединение, чрез което след Освобождението от турско робство ще се учреди българската национална държава. **Националният идеал на българския свят през цялата история на националната държава е да събере в рамките на териториалните граници всички българи, а не да разширява тези граници и да придобие статута на лелеяната за много други съседни народи велика България. Не велика, а обединена, единна България мечтаят да постигнат българите в своята нова история.**

Историята на провала на тази идея е много важна поука за това колко защитена и сигурна може да е една национална държава, каквато е България. И от какво зависи тази нейна сигурност.

Българската буржоазия, която бе класата, която осъществи буржоазно-демократичната революция, но и националноосвободителната, бе, както точно определи Иван Хаджийски, дребна буржоазия: занаятчийска и търговско-лихварска. Дребната буржоазия е с ограничено мислене, с ниски цели, неспособна да гледа далеч напред и да изгражда мащабни проекти за бъдещето на държавата, а и за своето собствено класово бъдеще. Тя мисли само за своята дребна собственост, страхува се да не я изгуби, не предприема рискове и е готова да служи на силен господар. Тя не може да оценява реално обстановката именно защото мисли единствено за себе си и не вижда нищо извън собственото си благополучие. Затова се продава евтино и не притежава смелост, а чувството ѝ за отговорност е слабо и достигащо до опазване на собствената си кожа.

Тя охотно се оставя да бъде управлявана от силен чуждестранен господар, чиито заповеди изпълнява охотно и с блажено удоволствие, уверяваща го постоянно, че е верен съюзник. А всъщност е негов слуга за сметка на народа и обществото. Българската буржоазия няма достойнство и не се срамува да се продава, за да оцелява.

Днешното буржоазия има същия манталитет и психика. Тя по нищо не се различава от онази, която унищожи националната държава през първата половина на XX век и влезе в открита война и жестоко насилие със собствения си народ.

Когато не си поставяш дългосрочни цели и не умееш да изграждаш мащабни проекти за цялостно развитие на държавата, а очакваш отвън да ти поднесат щастието, ти не можеш и от историята да взимаш поуките. Защото **българската история учи, че ниските цели, близките перспективи, липсата на мащаб в мисленето на властта водят до национални катастрофи, граждански войни, неспособност да се организира и формира национална сигурност**. По-лесно е да продадеш тази сигурност на чуждия господар, за да ти отпадне най-тежката и най-трудната грижа.

Това, което тук казвам, е пред очите на всички. То не е измислено, видимо е и не може да се скрие.

На всичко отгоре днес протича типичният **неолиберален модел** на обществено устройство, валиден за всичките европейски държави. Той предвижда осъществяване на **глобализация на света**, за да се улеснят производството и търговията, както и ускоряване на движението на стоки, услуги, капитали и хора. За целта трябва да се премахнат междудържавните граници, но и да се уеднакви законодателството на държавите, участващи в Европейския съюз. Там трябва най-напред да се изпълни този злокобен проект на ликвидиране националните държави и уеднаквяване на законодателството, но и на културата, образованието, общественото устройство. **Хората трябва да заживеят по един и същ начин и да се подчиняват на едни и същи правила, норми и закони.**

Уеднаквяването означава, че се ликвидират нациите, а преди тях и националните държави. Този процес вече е в ход и видимо се ускорява. Въпреки че точно сега се проявяват неговите огромни и трудно преодолими пороци.

При тези аргументи дали НАТО и ЕС биха могли да гарантират нашата сигурност, свобода и независимост?

На тези процеси най-бързо и лесно се поддават нации и държави от рода на нашата, чиято управляваща буржоазия е с дребнобуржоазен манталитет, продажна е и не излъчва способни и далновидни хора за властта и управлението. **Държавата в днешното си състояние и възможности по същество се управлява от продажна класа, но и от външни сили, разполагащи с управлението по силата на членството ни в Европейския съюз и НАТО.**

Особено безнравствени и опасни са внушенията на държавната пропаганда, че **национализмът, т. е. любовта към нацията (народа) и националната държава е не само архаична и примитивна, но и напълно ненужна и вредна, защото сега други са ценностите, върху които се изгражда общественото устройство. Ценностите, които сме длъжни да тачим, са европейските, а не националните.** Да не говорим, че днес изобщо не се говори да пази и обичаме Отечеството, **нито че сме длъжни, когато е необходимо, да проле**м кръв за него и дори да умрем. Защото цената на свободата му често е именно личният живот и саможертвата. Ако нямаме такава нравствена височина, с която да измераме постъпките си към националната държава, значи е изгубен смисълът да я пазим, да живеем и умрем за нея. При този нихилизъм дали НАТО и ЕС биха могли да гарантират нашата сигурност, свобода и независимост? Та те проповядват въпросните *“европейски ценности”*, за да запомним, че и от държавата си нямаме необходимост и не е *“европейско”* да я браним.

Процесът на денационализация на държавата и отрицание на патриотизма, поддържан и направляван от държавата в духа на възприятия от нея *“европейски дух”*, е доста напреднал. Длъжни сме да видим и осъзнаем какво става в държавата ни и какво бъдеще ще произтече от сегашното ѝ състояние.

Тогава отговорът на въпроса **възможна ли е национална сигурност без национални държава** лесно ще придобие смисъл и ще се превърне в подтик за разумни и ползотворни действия.

А на Шипка се е решавала съдбата на България

Сега точният връх Шипка е абсолютно изоставен на бурените и тръните

Уважаеми соросоиди, не пипайте историята, правете разлика между Александър Втори и Путин, въпреки че и двамата са руснаци

„За да се излекува тревогата, трябва да се обясни.“
Антоан дьо Сент-Екзюпери

Проф. Младен ГРИГОРОВ

Откъде дойде моята тревога? От едно посещение преди месец на легендарния връх и от познанията на учениците в предаването на националната телевизия *„Това го знам“*. И както ще видим по нататък, се натрапва мисълта, че **неолиберализмът, глобализмът и националният нихилизъм са три в едно, като в последните години са подсилени с дива русофобия / независимо от нормалната за последните години путинофобия/. Философията на съвременните троцкисти с тяхната политкоректност ще ни превърне от народ в племе - обратно на делото на Паисий.**

Както, надявам се, все още е известно /от споменатата игра това не е много ясно/ на Шипка се решава съдбата на България. За наша чест това е дело преди всичко на опълченците, както е изписано на величествения паметник - „На борците за свободата“. **Отбраната на Шипченския проход е поверена на пет опълчески дружини и Орловския руски полк - общо 7500 бойци, срещу които Сюлейман паша настъпва с 27 000 души редовна войска и хиляди башибозуци.** Епичните тридневни боеве /9, 10, 11 - по стар стил, или 21, 22, 23 август - по нов стил/ са блестящо възпети от Ив. Вазов в *„Опълченците на Шипка“*, а в стиха *„На вашата сила царя повери прохода, войната и себе дори“* е казано по неповторим начин какъв е приносът на тези млади мъже за нашата свобода.

Знае се, че преминаването на Сюлейман паша през прохода означава деблокиране на обсадата на Плевен, съединяване със 100 000 армия на Али паша от четириъгълника Силистра-Русе-Шумен-Варна и изтласкване на русите зад Дунав, т. е. край на войната и край на мечтата за свобода.

На Шипка сега първото нещо, с което се сблъсках, беше разбитият път към паметника на свободата на връх Св. Никола. Но по-лошо беше състоянието на самия връх Шипка. **Той се намира на около 500 метра северно от връх** Св. Никола и заедно с него общо образуват Шипченския проход. До него е бил и командният пункт на **ген. Столетов - командира на опълченците.** Под върха е запазена част от стария път за Габрово, чието преминаване е целта на турското командване. Точно на тази височина, надвесена над стария път, идва онзи критичен момент на 11 /22/ август, когато турците стигат на 100 метра от позицията на опълченците и командирът на 3-та дружина **майор Чиляев им запява любимата им песен** *“Шуми Марица“*, те я подемат и отблъскват атаките. Така твърди **полк. Деперадович** – началник-щаб на опълченската дружина. **На този връх загиват 510 опълченци, там загубва ръката си Д. Петков /приятел на Стамболов и впоследствие министър-председател на България, застрелян през 1907 г. на бул. „Цар Освободител“/, баща на Петко Д. Петков, застрелян по време на белия терор 1925 г., и на Никола Петков, обесен по времето на червения терор 1947 г. Там губи крак и ръка братът на Васил Левски - Петър Кунчев.**

Връх Шипка и връх Св. Никола са единствените места в света, където *„в едно се бият живи и умрели“*, т. е. при липса на боеприпаси, камъни и дървета, оръжие стават телата на убитите другари. Сега **точният връх Шипка е абсолютно изоставен на бурените и тръните, а постаментът, на който е било описано събитието, е изтърбушен с извадени метални букви**. Няма никакви указателни знаци.

И тъй като боевете на Шипка са общо дело на българи и руси, както и цялата Освободителна война от 1877-78 г., нека кажа и няколко думи **за съвременната русофобия.** Последната не е ново явление, но **никога не е била в сегашното си диво и проста̀шко състояние**. Още преди Освобождението един от бащите на нашите борби за свобода **Георги Сава Раковски** остро критикува насилственото изселване на хиляди българи в Русия. След него от положителната страна в отношението към Русия **/русофили/** застават достойни българи - **Любен Каравелов, Петко Каравелов, Добри Чинтулов, Васил Друмев, Драган Цанков, Петко Славейков,** а от другата – отрицателната **/русофоби/** не по малко достойните **Стефан Стамболов, Захари Стоянов, Димитър Петков, Константин Стоилов.**

Нарочно не посочвам никъде **гиганта на българския патриотизъм Иван Вазов**, за да не обезценя несъмнения принос и на русофобите към Отечеството. Противопоставянето на двете групи -фили и -фоби следва през цялата история на Третата българска държава и не ни носи нищо добро. Може би най-типичният пример за това е **трагичната съдба на баща и син Филови. Бащата подп. Д. Филов е разстрелян като участник в Русенския бунт на офицерите русофили през 1887 г. заедно с героя от защитата на Видин през Сръбско-българската война /1885г./ капитан Атанас Узунов - личен приятел на Ст. Стамболов, чието застъпничество не го спасява. Синът Богдан Филов - именит археолог, председател на БАН, германофил, русофоб, министър-председател на България и подписал Тристранния пакт през 1941 г., е осъден на смърт от Народния съд и разстрелян през 1946 г.**

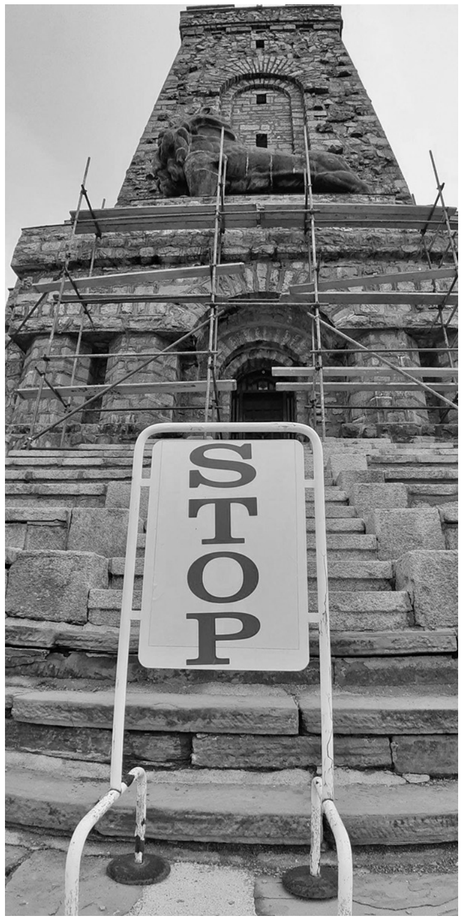

И може би най-точни са думите на цар Борис Трети – *„ В моята страна народът е русофилски, генералите и министрите - германофили и единственият българофил съм аз.“*

Каквито и да са били /русофили и русофоби / - както строителите на съвременна България /по Симеон Радев/, така и всички държавници след Освобождението, **те са отчитали много добре приноса на Русия за нашата свобода след петвековното иго.** Неслучайно още първите -фили и -фоби заедно решават да издигнат храм-паметника *„Св. Ал. Невски“* **/по идея на Петко Каравелов, но единодушно гласувано от Народното събрание/, Руският паметник, този на Цар Освободител /по идея на още живите поборници от четите и опълчението/, да кръстят централни улици в София на Гурко, Столетов, Скобелев, Тотлебен и да издигнат стотици паметници на загиналите офицери и войници от руската армия. Защото те са над 70 000 и пролятата им кръв няма нищо общо с апетитите на Руската империя. А каквито и да са били тези апетити, резултатът е един - създава се Третата българска държава.**

С всичко това са били съвсем наясно русофобите - **Ст. Стамболов, З. Стоянов, Д. Петков, К. Стоилов, на които и през ум не им е минавало да посягат на имената на улици и храма** *„Александър Невски“*.

Така че, уважаеми соросоиди, **не пипайте историята, правете разлика между Александър Втори и Путин, въпреки че и двамата са руснаци. И все пак родни политици, които толкова много обичате България, погрижете се за Шипка.** Тя е нашият връх на достойнството и честта, там, както и при Стара Загора и Шейнов,о се ражда отново българската армия, чиито паднали герои от **Първи и Шести полк на Софийската дивизия чакат почти 8 години** възстановяването на стените с имената им пред НДК в София /това го припомням за кой ли път/.

Накрая, уважаеми политици, нека ви припомня началото на една ода на великия **полски поет Адам Мицкевич:** *„Без дух и сърце има скелети само“*.

Не бъдете скелети и най-важното - оправете образованието така, че средношколците ни /в цитираната от мен игра по телевизията/ да могат **да различават Стефан Караджа от Георги Бенковски, Христо Ботев от Столетов, да знаят, че Марица извира от Рила, а не от Родопите и т. н. - срам ме е да продължа.**

Направете го, за да има България и след вас!

Източник: Труд

Слуги на елита ли са западните правителства?

Уве ФРОШХАУЕР

В продължение на няколко хилядолетия ние живеем предимно в плутокрация, във форма на общество или държава, в която **онези, които имат собственост, упражняват политическо управление**.

За да поддържат тази система жива, богатите днес не са сами на фронта, както някога са били императорите и кралете. За да изпълнят тази задача, **те използват своите марионетки, политиците, медиите и учените. Елитите дърпат конците на заден план.** Задачата на политиците в тази *„игра“* е да осигурят и, ако е възможно, **да разширят привилегиите и активите на притежаващите собственост чрез подходящи закони, съдебна практика и мерки**.

Развитието на цивилизацията отвори съзнанията на милиони и много хора имаха чувството, че са суверенни. Би било хубаво, но външният вид лъже! Според мен демокрацията ни беше подхвърлена като играчка, за да не се бунтуваме повече срещу истинските владетели на тази земя, които навремето често губеха главите си. **Демокрацията е изобретение на богатите, които с тази форма на общество са успели да се отглеждат от** *„бойното поле“* и да запазят живота си.

Днес конфронтацията с обикновените хора се управлява от техните покорни политици. **Разделението на законодателна, съдебна и изпълнителна власт е красива демократична идея, но тя съществува само на хартия**, както много хора болезнено научиха, например по време и след времената на коронавируса (и много преди това).

В тази система медиите имат специалната задача да насочват масите в посоката, желана от богатите елити, чрез манипулационни техники като разпространение на страх, оглушаване и повторение. Плурализмът на мненията, свободното формиране на мнения и нещо като истина - или дори хора - са от по-малко значение тук. Целта, ориентирана към елита, оправдава нехуманните средства. **Хуманизмът, който беше във фокуса на еуфоричния период на Просвещението, е погребан.**

Функцията на учените в тази мафиотска мрежова система на *„ценностите на Запада“* е да подкрепят научно сглобени решения с аргументи и *„доказателства“*, както успяхме да изпитаме от първа ръка по време на коронавируса и на войната в Украйна.

Акцентите в тези *„научни“* резултати бяха например (оксиморон) *„пандемия на неваксинираните“* или прекомерна смъртност поради високите температури, причинени от изменението на климата и други смешни, жалки причини за смъртност над средната.

Най-вероятната причина за високата смъртност след ваксинацията дори не е позволено да бъде изговаряна от учените, камо ли да бъде публикувана. В противен случай това би бил краят на изследователските средства за института и /или работата на учения.

Според моите изследвания **сериозността на проучванията обикновено зависи от това кой финансира проучването или изследователския институт.** Паричната следа много често води до елита.

Напълно лъжлив, нехуманен свят, в който се движат елитите и техните проститутки. Това, което се питам, е: **Не се ли разболяват един или двама учени, когато трябва да представят научно необосновани глупости за истина с помощта на медиите? Има ли все още нещо като професионална чест сред журналистите, които разпространяват тези глупости?**

В демокрация ли живеем?

Вярваме, че живеем в демокрации, защото например ни е позволено да избираме парламент на всеки четири или пет години. Предизборно ни обещават какви ли не неща от рода на *„Без доставки на оръжие в кризисните райони“*.

След изборите идва шокът от реалността, когато например **Аналена Бербок**, която в най-добрия случай е посредствена психически и интелектуално и е лоялна към САЩ, обявява, че не я интересува какво казват нейните германски избиратели за нейното неограничено, финансирано от данъци подпомагане на Украйна.

Йенс Шпан или Карл Лаутербах казват, че истината има малко място в политиката, обаче пък **Олаф Шолц** описва пациентите като паднали ангели, а тези, които са били ваксинирани или се ваксинират, като опитни зайчета.

Германският суперминистър **г-н Хабек**, който пое едновременно два ресора - икономика и енергетика, блести с доказани, абсолютно липсващи специалисти за тази работа, което освен шумен смях в чужбина за немската лудница ни докарва и до дъното в ЕС и в индустриализираните страни по света по отношение на икономическия растеж.

Германия е единствената страна с отрицателна прогноза за растеж и отново е *„болният човек на Европа“*. За другите фигури в кабинета на **Шолц, като г-жа Фейзер**, не искам и да говоря. Това би надхвърлило обхвата на тази статия.

В интервю немският автор и журналист **Ернст Волф** от *„Ловците на истина“*, каза между другото: *„Днес изборите вече не играят никаква роля. Тези хора някак си са вкарани в позициите си и в наши дни можете да обърнете всякакви избори във всяка посока. Не трябва да забравяме, че ние се управляваме от големите дигитални и големите финансови корпорации и, разбира се, те също имат всички медийни възможности, които никога преди не са съществували. Така че, ако една корпорация иска определена партия да се изкачи на върха, тя може да направи това днес сравнително лесно чрез социалните мрежи, като силно повлияе на хората за тази партия и обвинявайки всички други партии в някои негативни аспекти. Така че днес вратата е отворена за манипулации и затова изборите днес вече не са това, за което ни се представят - като свободна воля на гражданите. 80 процента от гражданите нямат никаква представа от политика и се влияят много силно, особено от социалните мрежи.“*

Най-големият страх, който имат *(„партиите“; бел. на автора)*, е, че **парламентаризмът в един момент ще бъде разкрит ще лъсне това, което е, а именно - огромна, огромна измама на хората.**

Цялата тази смущаваща шарада може да се сведе до един въпрос: *„Кой престъпник би искал престъпленията му да бъдат разкрити, когато има възможност да се измъкне?“*

Следователно може само да се пожелае целият спотаен гняв на измамените, унизените, екзистенциално и здравословно съсипани и принудени граждани внезапно да се освободи до такава степен, че всеки от тези лъжливи предатели на народа да бъде осъден.

Не се надявам, че този гняв ще се превърне в някаква форма на външна агресия, а по-скоро, че отговорните ще трябва да свидетелстват пред комисия и да отговорят сами.

Разделението на хората, наложено от елитите, вече е достигнало такава степен, че е време отново да се обединим и да предприемем действия срещу тези, които причиняват този хаос.

Но това не работи с инструктирани от елита, наливащи масло в огъня посредствени интелигентни политици.

Истинският проблем обаче е контролираното отвън стадо, което лежерно пасе и се движи все по-близо до пропастта.

НОВА ЗОРА
БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО
www.zora-news.com
София
Година XXVI (XXXIV)
Излиза във Вторник,
Цена 2 лв.
ВЕСТНИК „НОВА ЗОРА“ Е ПРОДЪЛЖИТЕЛ НА В. „ЗОРА“, ИЗЛИЗАЛ ОТ 14 МАЙ 1990 Г. ДО 16 ЮЛИ 1996 Г.
НЕЗАВИСИМ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК
Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини!“

Уважаеми читатели,

Абонаментът все още е единственият начин да сте сигурни, че можете да прочетете вестник *„Нова Зора“*. Идват все по-безизходни времена, когато всеки глас на правдата ще бъде заглушаван и истината все по-трудно ще бъде изричана и осветявана. **Абонаментната кампания на Български пощи и на фирма** *„Доби прес“*, с които редакцията има договорни отношения за 2025 г. продължава. Целта, непостигната в предишните години остава същата и през 2025 г.: 1000 целогодишни абонамента! **Ние знаем, че ви е трудно и с притеснение отправяме тази покана за подкрепа. Вече се пресрамихме и през отминалата година съобщихме, че приемаме и дарения.** Благодарим на всички, които се отзоваха. Ако целта от 1000 абонамента не бъде постигната единствената възможност ще остане вашата **целева подкрепа.** Процесите протичат все по-скоротечно **и става все по-реален образът на онзи вторник, в който има опасност да не се състои срещата ни с вас. За много централи и институции това би било повод за празник, но ние вярваме, че това не е ваше желание.** Можехме да ви спестим казаното дотук, ако все пак беше възможно **преодоляването на изкуствените препятствия пред разпространението на вестника. Уви.**

Във всяка пощенска станция, до 15 число на всеки месец, очакваме да се абонирате за в. *„Нова Зора“* за 1 месец, за тримесечие, полугодие или за цялата година. Абонаментът винаги се изчислява съобразно броя на вторниците, умножени по коричната цена - 2 лв. Това засега остава най-сигурният начин, вие, заедно с *„Нова Зора“*, да участвате в битката за бъдещето на България.

Нашият каталожен номер в Български пощи остава непроменен - 311.

Всеки вторник очаквайте *„Нова Зора“*. **Търсете най-необходимият за България вестник.**

Великият мистификатор

Писмо от "България"

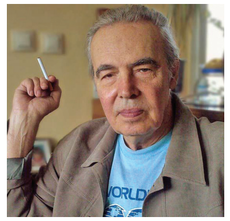

Димитри Иванов

Шопите бяха шопи. Като станахте *„комунисти“*, измислихте **фри-шопи**. Като станахте *„демократи“*, измислихте **уърк-шопи**. Спрете, бре!

Великият мистификатор е по-велик от Великия комбинатор... Но първо за българския Еньовден.

Народът казал *„За всяка болка си има билка“*. Вярно. Знам, че билката омразниче смразява хората, но не знам билка, дето цери душманите от зложелателството им и за тях народът е измислил страшното заклинание: *„Да пукнат душманите!“*

В Цариград на брега на Златния рог е обновената желязна църква *„Свети Стефан“*. Като прекосиш уличката, влизаш в някогашния метох; в неговото приземие има стара печатарска машина, на която бил отпечатан първият български превод на Шекспир. На първата страница пише *„Сън в нощта срещу Еньовден - A Midsummers's Night Dream“*. Според вас кой превод е по-добър, този или утвърдилият се *„Сън в лятна нощ?“*

Има любов необяснима, но пък омразата е обяснима и поетът, който казва *„силно да любят и мразят“*, обяснява, че мрази турчин да бесней над бащино му огнище (в стихотворението *„На прощаване“*). Нека забравим миналите омрази, ала **нека помним Ботев и да не го повече изхвърляме от читанките.**

С двамата братя **Явашеви, българския актьор Анани и американската знаменитост Христо Явашев**, се запознах така:

Преди да застъпя нощна смяна, минавах край Клуба на журналиста на *„Граф Игнатиев“*, който беше хубава кръчма, не като сега, откакто ни сполетя *„демокрацията“*. Поръчах на пеещия сервитьор Стайко гювече сирене с лук и каничка наливно лопушанско. Тъкмо да си налея, дама от съседна маса се пресегна, взе ми каничката, капна си в салатата, мислейки, че е оцет, и не ми върна каничката. Попитах я може ли да си взема обратно виното, тя и Анани се сконфузиха, искаха да ми поръчат кана лопушанско и тримата се разсмяхме.

Години след това случаят ме срещна с брата на **Анани - Христо.**

Любовта от пръв поглед понякога е измамна, но ненавистта от пръв поглед е винаги истинска. Французойката **Жан-Клод (на Христо спътницата в живота)** ме възненавидя, щом разбра, че аз разбрах, че тя казва на **Христо да не говори на български с интервюиращия го Томски. Томски и аз бяхме в Берлин да заснемем как Христо опакова Райхстага.**

Никога не съм писал стихове, знам си, че съм студен човек, темерут и мълчаливец. Но не можах да замълча, когато **Жан-Клод забрани на Христо да говори български и Христо се подчини.** Попитах Жан-Клод защо Христо да не говори на български. Тя каза:

- Защото Христо е световен и трябва да говори на световни езици като френски и английски.

- О-ла-ла! Значи той е като Арт Бъкуалд - престорих се аз на уплашен и тя се ококори неразбиращо. Но тя беше отлична пиарка на Христо, за да се пише и говори за нея и Христо като за тандем. Проверила кой е Арт Бъкуалд и после анпасан ехидно ми подметна: *„Арт Бъкуалд“.*

Арт Бъкуалд беше *„Един американец в Париж“* като композицията на Гершуин. В своята знаменита колонка в парижкото издание на *„Ню Йорк Хералд Трибюн“* Арт разказа как жена му поднесла утринния чай, когато излизал, му пъхнала в джоба пазарска мрежичка и му заръчала на връщане от редакцията да купи краставици, домати, целина, магданоз и праз лук, който французите наричат *„поаро“*, а на шега - *„аспержите на бедните“*. Сещате се защо героят в криминалетата на Агата Кристи е белгийският детектив Еркюл Поаро. Шегичка на Кристи.

Арт не забравил, купил зеленчуците, но видял наблизо изложба на модерното изкуство, влязъл, оставил мрежичката на пода и забравил да я вземе на излизане. След няколко дни видял в парижките вестници снимки на мрежичката зарзават и текст: *„Първа премия получи анонимен творец“*. Мистерия.

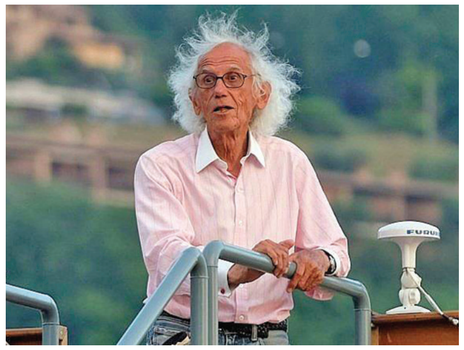

Американският „Кристо“ Явашев

Новата *„творба“* на Кристо за мен е мистерия. Хиляди оцветени празни варели, струпани като пресечена пирамида в езерото Серпантината в Лондон. **Затова казах, че Кристо е велик мистификатор и е по-велик от Великия комбинатор Остап Бендер.** Някои ахкат и охкат от възторг пред творбите му. Мисля, че това е *snobbery (снобизъм)*. Скастрете ме, че не разбирам авангардното изкуство. Ничие мнение няма да бъде изтрито; знаете, че не правим така...

Подготвят нов „Капан за мечката“...?

Светослав АТАДЖАНОВ

Ако се вгледате внимателно във всички текущи военни конфликти в света, ще видите, че 16 от тях са в активна фаза (от общо 30 на всички континенти). САЩ участват във всички тях под една или друга форма (доставки на оръжия, директни военни операции, наемници, инструктори и т.н.). В същото време в САЩ работи т. нар. *„Global War Tracker“*, стартиран от генерал Джон У. Веси и неговия син (научен сътрудник по предотвратяване на конфликти и директор на Центъра за превантивни действия).

Това е **специална структура за оценка на критичността на военните конфликти за САЩ**. Тази структура **идентифицира състоянието на всяка война и нейното значение** за Съединените щати. **По-голямата част от конфликтите се считат за некритични за Съединените щати. Освен четири - Украинския, Тайван, Иран (Иран/Израел) и Корея.** Всички те са със статус *„Критично въздействие върху САЩ“*. А методологията завоалирано гласи, че **загубата дори в един от тях ще разруши позициите на САЩ в световния ред. Така че думите на Тръмп, че ще сложи край на конфликта в Украйна, очевидно са в разрез с приоритетите на неговата страна и разузнавателните и агенции.**

Пълното съдържание на този документ днес е рядкост. **Ето само няколко точки от него:**

• *„Ангажирайте Съветския съюз (Русия) в безкрайни преговори с цел постигане на споразумения, които защитават и укрепват интересите на САЩ. Това е важно, когато Съветският съюз е в процес на политически промени...“*

• *„Съединените щати трябва да модернизират своята армия, както ядрена, така и конвенционална, като усилено изграждат силата си по време на период на разведряване...“*

• *„Прекъснете икономическите отношения между Съветския съюз и Изтока/Запада, така че те да възпрепятстват изграждането на съветската военна мощ. Това изисква предотвратяване на трансфера на технологии и оборудване, които пряко или косвено биха допринесли значително за съветската военна мощ...“*

• *„Да насърчи в рамките на наличните граници процеса на промяна в Съветския съюз по такъв начин, че властта на привилегирования управляващ елит постепенно да изчезне и Съединените щати да могат да предизвикат промяна в управляващия елит с последваща за тях полза“...*

Просто казано, този план предполагаше *„виртуално разведряване и приятелство“*, съпътстващо **общото отслабване на СССР чрез прекъсване на връзките с Глобалния юг и замяна на национално ориентираните елити с предатели** (бъдещи условно Горбачов, Елцин, Кравчук).

Ако се вгледаме внимателно в Тръмп, ние лично не се съмняваме, че глобалистките структури зад него се готвят да приложат *„Нов вариант на директива 75“* по отношение на съвременна Русия. Те биха могли да я наречат *„Капан за мечката“* или нещо подобно. **Абсолютно същите учтиви разговори и жестове. Което значи, че Западът готви за Русия след Путин точно това. И трябва много ясно да се разбере играта на руските опоненти, които разсекретиха тези документи преди време и сега искат да ги подкарат отново по същия път.**

Под една или друга форма САЩ участват във всички текущи военни конфликти в света.

Сергей Бабурин пред „Московски комсомолец“

Кой и как ликвидира СССР и ще стане ли Путин „руския Бисмарк“

От стр. 1

През 90-те години русофобията в Европа не беше толкова силна, но след началото на СВО тя стана водеща. В прибалтийските страни даже използването на символи от победата във Великата отечествена война е достатъчно, за да попадне човек в затвора. Води се война с историческата памет.

В края на 20 век националистическите настроения във всички бивши съветски републики се инспирираха от Москва. Горбачов внушаваше на обкръжението си, че трябва спешно да се създадат националистически движения. Комунистите от народните фронтове, които не бяха съгласни, биваха сваляни от ръководни длъжности. Като участник в тези събития мога да се закълна, че на 19 август 1991 г. всички лидери на национални републики (вкл. Гамсахурдия в Грузия) заявяваха, че ще спазват Конституцията на СССР. И ако в този момент не се беше появил Елцин с екипа си, то Съветският съюз можеше да избегне разпада.

Законът за прекратяване на съюзния договор, който важи на територията на целия Съветски съюз, беше нарушен. Именно затова сътрудникът на Генералната прокуратура Виктор Илюхин заведе наказателно дело срещу президента на СССР Михаил Горбачов. Това причини шок на главния прокурор, който веднага уволни Илюхин и прекрати делото. За съжаление главният прокурор Виктор Илюхин неочаквано почина, но делото не е изчезнало и може да бъде продължено.

Нека да уточня. ЛДПР, която оглави харизматичният Жириновски, беше една от много партии, които възникнаха след отказа на КПСС от монопола във властта. Дадоха им старите наименования: републиканска, монархическа, либерална и т. н.

Основният проблем на тогавашния Съветски съюз бяха не националистическите лидери на републиките, а **фактът, че държавната измяна беше пуснала корени в съюзния център.** От дистанцията на времето сега вече разбираме, че Михаил Горбачов не трябва да се разглежда като недоучен, благодушен, слаб човек, а като държавен предател, който целенасочено е провеждал курс за разпадане на СССР. Болшинството от хората по това време не желаеха излизане на Прибалтика от Съветския съюз, а само икономическа свобода и приемани от тях закони, т. е. суверенитет.

Референдум за независимост беше излишен. Абсурдно е човек да гласува дали да има собствен дом. Редът за излизане на трите прибалтийски републики, описан в Закона от 1989 г., беше нарушен от всички включително и от Русия. В Беловежките споразумения беше записано, че СССР прекратява своето съществуване и нито една от новите държави не се явява негов приемник. Чак след 30 години (в 2020 г.) Руската федерация, събрала атомните оръжия на Украйна, Беларус и Казахстан, се обяви за приемник и продължител на СССР.

Разстрелът на „Белия дом“, Москва, 3 октомври 1993 г.

През 1991 г. се обсъждаше въпросът как да се разпределят задълженията на СССР. Тогава Елцин обяви, че РФ ще поеме 70% от дълговете. Русия изпълни поетите задължения, но другите държави – не. Когато казват, че Русия има задължения към Украйна, това не отговаря на истината. Задължения към Украйна, както и към много други държави, са поемали Съединените щати, но никога не са ги изпълнявали.

Това е вътрешен въпрос между бившите съюзни държави и всички, които се оказват длъжници, трябва да си платят. Не напразно Джеймс Бейкър, тогава държавен секретар на САЩ, обиколи всички републики, за да ги убеди да предадат атомните си оръжия на Руската федерация. Така че уверения за сигурността на новите суверенни държави са изказвани не от Русия, а от Съединените щати.

Учудвам се на наивността на европейските политици в неистовото им противопоставяне на Русия. Сигурен съм, че сега, след като Трън стане президент, Русия и САЩ ще се договорят. Това вероятно ще бъде нещо като втора Ялта или втора Малта. Тогава всички претенции на Литва, Латвия и Естония ще увиснат във въздуха, защото Съединените щати няма да се ангажират директно с тяхната сигурност. Европейските политици ще трябва единствено да изпълняват волята на хегемона. Това ще бъде високата цена, която ще трябва да плати Европа за загубата на суверенитет. Затова е крайно време да намалят потока от обиди по адрес на Русия и нейния президент.

Интересувате се защо бях кандидат за президент от Руския общонароден съюз. Русия за мене винаги е била **„руски цивилизационен съюз на различни народи, обединени от християнските ценности и руския език“.**

Моят двигател беше неудовлетворението от ценностите, които предлагаше либерално-демократичният модел, а именно - единствено индивидуалните права и свободи. Нашият съюз издига и други алтернативи: вяра, патриотизъм, нравственост. Не бях опонент на Владимир Путин и го подкрепих още в 2000 г. Тогава му казах: *„Зная, че сте човек на Елцин, но съм наясно, че на Запад нямате шанс за признание, защото идвате от КГБ.“*

Не смятам Путин за безпогрешен и безупречен. Чубайс се изплъзна, но вижте само колко много неолиберали са все още около него. Така че ние (РОФ) се борим не срещу Путин, а за него.

Сергей Бабурин пред „Руска народна линия“

Най-тъмно е преди разсъмване

Изминалата 2024 година за нас е знаменателна с това, че се убедихме в реалността на потенциала на една международна организация като БРИКС. Независимо от опитите да бъде разрушена, БРИКС укрепва. Транснационалните корпорации вече се безпокоят, че БРИКС може не само да замени Организацията на обединените нации, но и да ликвидира монопола на долара като световна валута. Не случайно бъдещият президент на САЩ Доналд Тръмп вече истерично заплаши със санкции тези, които подкрепят международна валута на БРИКС.

Ето защо аз искрено поздравявам президента на Руската федерация Владимир Путин за това, че неговите усилия за укрепване на БРИКС през 2024 г. се увенчаха с успех.

През 2024 г. Западът имаше възможност да се убеди, че санкциите срещу Русия всъщност се оказаха благотворни за нея. През последните години не можех да си представя как ще съумеем да се избавим от проникналите във всички пори на руската икономика чужди компании. И ето че изведнъж след започване на СВО през 2022 г. чуждите компании започнаха да напускат Русия, освобождавайки място за нашия собствен капитал и нашите собствени усилия. 2024 г. стана година на реално нарастване на собственото производство и стабилизиране на нашите ресурси както в селското стопанство, така и в банковата сфера независимо от всички спорни решения на Централната банка.

Убеден съм, че изминалата 2024 г. стана година, в която антифашистките настроения започнаха да получават поддръжка в украинското общество. Ето защо с надежда ще гледам в 2025 г. Искрено се надявам през нея да приключим успешно СВО.

Не мога да твърдя, че през 2024 г. във военно-политическо отношение Русия постигна триумфални успехи. Разбира се, жалко е, че неонацистският режим в Украйна контролира значителна част от територията й. Осъзнавам, че всеки ден от запазване на неонацистския режим ще продължава да бъде ден с болезнени преживявания за всеки руски човек, за всеки православен християнин. Слава на Бог, че не претърпяхме поражение въпреки нахлуването на бандеровците на територията на Курска област. **Надявам се, че ще се сбъдне старата библейска истина, че „най-тъмно е преди разсъмване“.**

В Украйна и в Близкия изток тече война на два свята: война на силите на доброто - на традиционните духовно-нравствени ценности, и силите на злото. Западът се оказва не само бездуховна цивилизация, а организация на живота на днешното население с отричане на традиционни ценности и понятия като брак и семейство и с крайна цел разрушаване на националната идентичност на народите.

Проблемите на борбата между доброто и злото ще бъдат наследени от 2025 г. А как ще се решават, до голяма степен ще зависи от Русия, от нейния икономически, политически и духовен потенциал.

В Германия се вихри галопираща деиндустриализация

Виена, специално за в. „Нова Зора“ - проф. Герхард Мангот в разговор с Бойчо Дамянов

Икономиката е голямата болка на германското общество

Проф. Герхард Мангот е един от най-видните и ценени европейски експерти по проблемите на енергийната сигурност и Източна Европа. Преподава политология в университета в Инсбрук, Тирол, Австрия. Съветник е в Австрийския институт за международна политика и редовен събеседник в най-големите европейски телевизионни канали и медии.

Бойчо Дамянов

Бойчо Дамянов:

- Проф. Мангот, каква е вашата прогноза за Германия във връзка с предстоящите през февруари предсрочни парламентарни избори?

Проф. Г. Мангот:

- Все още действащият канцлер Шолц продължава да твърди, че до 23 февруари социалистите ще–наваксат изоставането. Но според актуални проучвания на общественото мнение неговата партия от дълго време се намира на все същите 16% и няма движение напред. Десноцентристкият **Християндемократически съюз ХДС/ХСС, оглавяван от Мерц,** е на 30% и има тенденция да нараства и да стигне 31-32%. Това е преднина, която **Социалдемократическата партия (ГСДП)** няма как да догони, особено с лидер като **Олаф Шолц**. Зелените са на 13%, като се опитват да персонализират предизборната борба и да убедят избирателите, че **Роберт Хабек** е най-способният и най-подходящият за бъдещ канцлер на страната, което няма нищо общо с истината, тъй като при 13% техен кандидат няма как да бъде издигнат за канцлер. Големият въпрос е с кого биха направили коалиция ХДС/ХСС? Дали със Зелените или със социалдемократите. Това са двата единствени коалиционни варианта, които са на дневен ред. Политическите платформи на християндемократите и на социалдемократите са вече доста отдалечени една от друга и трудно биха намерили общ знаменател не само по отношение на социалната и бюджетната, но и на външната политика, най-вече по Украйна. Между зелени и ХДС/ХСС такъв компромис би бил много по-лесно достижим.

- А „Алтернатива за Германия“?

- След не особено удачната интервенция на Илон Мъск в полза на АзД тяхната популярност не нарасна, а спадна с 1%, вследствие на което сега имат 19%. Разбира се, трябва да се има предвид и характерният за такива проучвания статистически диапазон. Но ръст в популярността на АзД не се наблюдава и не се и очаква.

- Какви са шансовете на останалите партии?

- Левицата вероятно и този път няма да успее да премине петпроцентната бариера за парламента. Движението на **Сара Вагенкнехт** се очаква да вземе 7% и да бъде представено в Бундестага. Свободната **демократическа партия** в момента набира едва 3% и нейната популярност е крайно ниска, заради вината за разпада на светофарната коалиция през ноември 2024 година.

- Каква би могла да бъде външната политика на бъдещото германско правителство?

- Ако Мерц образува коалиция с ГСДП, едва ли Шолц ще везе в новия кабинет, което означава, че сегашният министър на отбраната **Борис Писториус** ще изразява външнополитическата позиция на ГСДП в правителството. Това ще засили ангажимента на Германия за нова военна и финансова помощ за Киев и за продължаването на войната. Може да се очаква Германия да предостави немски далекобойни крилати ракети *„Таурус“*, **което Шолц досега блокираше**. Ако се започнат преговори за прекратяване на конфликта, Мерц ще настоява те да не се водят само между Русия и САЩ, но да бъдат допуснати както Германия, така и някои други европейски страни, в т. ч. и представители на Киев, с оглед позицията им да бъде взета предвид.

Освен това очаквам правителството да изрази своята силна подкрепа за ЕС, да предложи инициативи за затопляне на отношенията с Франция, които от доста години са сериозно влошени, също да излезе с предложения за активизиране на сътрудничеството в рамките на Ваймарския триъгълник - Полша, Франция, Германия.

По отношение на Русия новото немско правителство ще продължи да налага още по-драстични санкции. Мерц ще обяви, че е поддръжник на единна и съгласувана общоевропейска политика и сигурно няма да проявява инициативи за телефонни разговори с Путин подобно на Шолц.

- Каква очаквате да бъде икономическата и енергийната политика на Германия?

- Икономиката е голямата болка на германското общество и държава. След продължителна икономическа рецесия очакваният икономически растеж не се появи.

Три са проблемите пред германското стопанство: първо, липсата на евтин газ от Русия, второ, много от страните в Централна Европа произвеждат днес с по-ниски разходи онези стоки, които по-рано внасяха от Германия, и трето, продажбите на германски стоки на китайския пазар намаляват поради спада в китайската икономика, но и по чисто германска инициатива - заради предстоящи санкции, които оглавявано от Мерц правителство се очаква да въведе срещу Китай.

Тези три фактора на германския растеж от предишните години днес ги няма, налице е **нарастваща и ускоряваща се деиндустриализация на страната**. Днес в ЕС най-важният енергоносител за промишлеността – газта, е пет пъти по-скъпа, отколкото в САЩ, токът - два пъти и половина пъти, което означава, че европейският, в т. ч. и германският износ, е неконкурентноспособен на международните пазари.

При тези условия кое правителство би могло да спре тази галопиращата деиндустриализация?

- Ако вместо ГСДП като коалиционен партньор влязат зелените, ще има ли разлика?

- Да, зелените няма да са така настойчиви за запазване на социалните придобивки. Ще искат някои неща, свързани с околната среда, но ще бъдат по-сговорчиви и готови за повече компромиси. Те по принцип са привърженици на неолиберална стопанска политика.

- От октомври досега Австрия също не е в състояние да състави правителство. Как виждате развитието на нещата в близкото бъдеще?

- Според мен това е катастрофа, пълен провал на старите традиционни партии като християндемократическата **Австрийска народна партия (АНП) и Австрийската социалистическа партия (АСП)**. Те не успяха да намерят компромис и да образуват правителство заедно с по-малката и неолиберална партия *„Неос“*. Те се провалиха още на изборите, когато най-много гласове, почти 29%, получи **дясната Свободна партия на Австрия (СПА)**, но всички останали отказват да сътрудничат с нея.

Големият проблем е, че АНП е вътрешно разединена и е в противоречие с вижданията на търговската и на индустриалната камара по отношение на балансирането на бюджета. Ръководството на партията бе предложило да бъдат въведени по-високи данъци за банките, което камарите отхвърлиха категорично и предложиха икономии и съкращаване на социалните разходи. Осъществен беше вътрешнопартиен преврат срещу досегашния ръководител **Карл Нехамер**, който прояви твърдост и характер и спаси своите предизборни обещания да не влиза в коалиция сйс СПА въпреки настояванията на камарите, които виждат в лицето на СПА партньор, съгласен на социални съкращения. Междувременно от активна подкрепа се отдръпнаха не само избиратели, но и немалко функционери. Вече се говори за **опасност от разцепление в АНП** - един от предишните партийни лидери - **Себастиан Курц**, намекна, че на нови избори би могъл да излезе със собствена листа. Въпреки че в момента никоя от големите партии не желае нови избори, защото само може да загуби още по-вече гласове.

Големият въпрос днес е дали АНП ще може да издържи натиска отдясно, без да се разцепи, или ще отстъпи с риск да понесе някои неприятни последици.

- Въпреки рисковете при тези обстоятелства най-вероятна коалиция не е ли все пак АНП - СПА?

- СПА и части от АНП са съгласни балансирането на бюджета да е за сметка на икономии и съкращения, а не на увеличение на данъци. Естествено, това го иска и бизнесът, чиито представители са стопанската, търговската и индустриалната камара, които от своя страна са тясно преплетени с АНП чрез редица структури и организации.

И двете партии са за намаляване на отчисленията на фирмите за социално осигуряване и на корпоративния данък. Това прави АНП и СПА естествени и тесни съюзници. Единственото противоречие между тях е не особено позитивното отношение на СПА към ЕС, **докато АНП е силно европейски ориентирана. По тази причина имат и различия във вижданията за външната политика - по войната в Украйна, по отношението към Русия, към САЩ** и към други страни и региони.

- Как оценявате заявленията на Тръмп за необходимостта от присъединяването на Канада, Гренландия, Панамския канал към САЩ?

- Според мен тези изявления са странни, дори скандални, защото става дума за промени на граници. Канада е обвързана с Британия, Гренландия е датска.

Апокалипсис 2025

Противно на холивудските филмови сценарии, в които под апокалипсис се разбира краят на света или Денят на Страшния съд, в Евангелие от Йоан се говори за откровение, което описва края на Рим, този звяр със седем глави, които са седемте хълма, на които е построен Вечният град. А името на звяра е закодирано в числото 666, което, като се разшифрова с цифровото значение на буквите от латинската азбука, дава израза *„Кесар Нерон“*. Това е единствената книга, която може да бъде датирана приблизително точно. Написана е след свалянето и смъртта на големия враг на християните, побъркания, но с мания за артистични заложби римски император. Когато бил свален и по негово нареждане робът му го убивал с меч, **Нерон възкликнал**: *„Какъв артист умира!“*

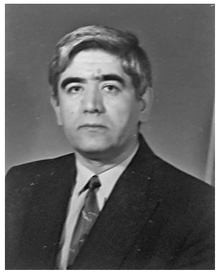

Петко ПЕТКОВ

Припомняме този епизод във връзка с инаугурацията на новоизбрания американски президент **Доналд Тръмп**, за която покани до последно не бяха получили някои не толкова артистични европейски лидери като **Урсула фон дер Лайен, Володимир Зеленски, Олаф Шолц и Бойко Борисов.** Затова пък, без да го канят, бившият български президент **Росен Плевнелиев** заяви, че няма да отиде, понеже не одобрявал онова, което прави Тръмп. Ако той и Зеленски се бяха отропали на инаугурацията, от Холивуд можеше да заснемат цял комедиен филм, вместо да гледат как пожарите в Лос Анджелис опустошават Града на ангелите. Впрочем там отиде като сеирджия отиващият си президент **Джо Байдън** и реши да успокои пострадалите, като им извести радостната вест, че е станал прапрадядо! И този човек се канеше отново да управлява САЩ и да определя съдбините на света и в частност на Европа и Украйна! За илюстрация на последиците от неговата външна политика ви представяме две статии, публикувани в *The American Conservative*, които анализират причините и последиците на войната в Украйна. И показват, че неутралитетът на Украйна, за какъвто настояваше Путин още преди специалната военна операция, не е загуба, а голямо благо за Незалежная. И че западните гаранции за сигурност са празни залъгалки, понеже никой в САЩ или ЕС не се кани да мре на бойното поле. Дори комедиантът **Зеленски разбра, че са го залъгвали само за да го използват срещу Русия и възропта:** *„С цялото ми уважение, но Путин ни нападна заради вас!“* И това е вярно само наполовина, защото **никой не караше Зеленски да вярва на Борис Джонсън, другия комедиен артист на Украйна**, и да отхвърля подписаното в Истанбул споразумение с Русия, което изискваше от Украйна да не се стреми към членство в НАТО. Благодарение на това Украйна не получи нито мир, нито натовско членство и западни гаранции за своята сигурност.

Съюзите, както пише авторът на една от двете статии, са временни и не гарантират, че няма да има членки, които да откажат да умират за страна кандидат или член на Алианса. Украйна може да е една от най-големите по територия страни в Европа, но нито по територия, нито по икономика и човешки ресурси може да се сравнява с Русия. **Зеленски, който в края на 2022 и 2023 година отхвърляше с презрение всички предложения за преговори за мир с Русия, вече е задействал втория си акъл** и говори за дипломатически натиск, а не за победа над своята могъща съседка. Късно, много късно е за политически оферти и сделки, щом и **Борисов в България заговори, че да сключваме 10-годишно споразумение за сигурност с Украйна е все едно да си купим фабрика на 9 септември.**

Разгеле, към момента на излизането на този брой на *„Нова Зора“* може би ще имаме редовно правителство, което ще може да казва *„не“* на такива като Зеленски. **Трябваше ли да чакаме Тръмп да се върне в Белия дом, за да спрем да си играем на предсрочни избори и евроатлантизъм? По-добре късно, отколкото никога.** Вижте впрочем гореспоменатите статии и ги сравнете с речитативите на нашите политолози, социолози и другите шарлатани, които ви облъчват всеки ден от телевизионния екран. Като слушате **Цветанка Андреева, Румяна Коларова, Нидал Алгафари, Елена Поптодорова** или някоя друга евроатлантически ориентирана говореща глава, сещайте се и кой плаща и поръчва музиката.

През 2024 г. най-важното и тревожно събитие бе продължаващата война в Украйна. За разлика от нашенските говорещи глави и дадени под наем **задници по света има и мислещи, и честно анализиращи процесите хора,** на които на можеш да лепнеш току така етикета *„путинсти“*. И които **може и да не обичат Русия, но са с достатъчно трезви умове, за да оценят и нейните интереси**, както и апокалиптичните отблясъци на един бъдещ Армагедон, който ще изпепели света.

В Германия се вихри...

Това напряга и изостря още повече и без това обтегнатите в момента отношенията с европейските съюзници. Възможно е Тръмп да цели именно това, за да принуди европейските страни да повишат разходите за отбраната на 5% от брутния вътрешен продукт, за да им продава повече американски оръжия, което Европа днес по чисто икономически причини не е в състояние да направи.

Никоя европейска икономика не е в състояние да отдели такива огромни средства - през последните години икономическият растеж постоянно спада, а бюджетният дефицит нараства.

Тогава САЩ могат да кажат на европейците, че след като не могат да се справят с финансовите изисквания, САЩ няма повече да бъдат гаранти на тяхната сигурност и ще се изтеглят от НАТО. Но ако не им пречат за Канада и Гренландия, би могло нещо да се направи.

- Тръмп лансира темата за Гренландия още през 2019 година по време на първият си мандат, не може да му се отрече последователност.

- Гренландия е стратегически важна за САЩ най-вече заради огромните суровинни запаси. Искам да отбележа, че взаимоотношенията между Гренландия и Дания не са безоблачни, в Гренландия има доста активно движение за независимост, но не мога да преценя дали това движение може да бъде мобилизирано и дали е достатъчно силно и целенасочено, за да инициира процес за присъединяване към САЩ.

Тръмп, в типичен за САЩ империалистически маниер, открито говори, че **Гренландия е важна за американската икономика и национална сигурност. Както Русия, така и САЩ проявяват днес своите имперски черти.** Тръмп не изключва и прилагането на военен натиск. Да се променят граници по този начин е неприемливо за европейците, но се боят да го кажат на висок глас, особено в Източна Европа.

- В случая най-важна е позицията на Германия и на Франция.

- Както от Париж, така и от Берлин се чуха известни сигнали, че ЕС ще се противопостави, но ако трябва да сме честни, в случай че САЩ окупират Гренландия, Европа няма как да реагира с военна сила.

- От първи януари Киев прекрати транзита на руски газ, което се отрази неблагоприятно на редица европейски страни.

- Русия ще увеличи доставката на газ за Азербайджан, а той от своя страна ще изнася този руски газ, който вече няма как да бъде разпознат като руски, по околни пътища в Европа, по южния газов коридор „Турски поток“. В резултат на това Киев годишно ще губи 1 - 2 милиарда долара от пропуснати транзитни такси, но очевидно за Зеленски това е приемливо, въпреки че по този начин той тласна Словакия в орбитата на Унгария. За Словакия цената на газта значително поскъпва, с около 170 млн. долара в сравнение с доставките през Украйна.

Но най-големият проблем се стоварва върху Приднестровието, където от началото на годината вече няма откъде да бъдат доставяни газ и електричество. И това може да окуражи Молдова, насърчавана от някои натовски страни, да се опита със сила да присъедини изпадналото в тежка енергийна криза Приднестровие.

- Самата Молдова от 1 януари също не получава газ?

- За нея това е сериозен удар, но тя все пак може донякъде да го компенсира от други места, например от Румъния.

- Каква е ползата за Киев от прекратяването на транзита?

- За Украйна очевидно никаква, вероятно има намесени други интереси, но ме учудва пасивната позиция на ЕС. Защо нито една европейска страна, с изключение на Словакия, не се опита да упражни натиск върху Киев да продължи действието на договора за транзита? А такива възможности у ЕС има. Достатъчно беше една от големите страни да заяви, че ще блокира процеса на присъединяването на Украйна към ЕС…

- ЕК и Киев заявиха, че няма да допуснат повече кървав руски газ през Украйна.

- А през Азербайджан и Турция допускат - още един пример за двуличието на ЕС. Да не говорим, че през 2024 г. внесените в ЕС обеми втечнен газ от Русия нарастнаха с 21% и достигнаха 21,5 млрд. куб., като с това Русия изпревари САЩ и се нареди на второ място след Норвегия.

За какво се води

Русия и Украйна имат ясни интереси; всеки друг - не толкова много

Дъг БЕНДОУ *

Някога мирът беше целта на американските държавници. Днес обаче виртуално всеки един във Вашингтон изглежда че одобрява войната. Така е с руско-украинския конфликт. Желанието на Доналд Тръмп да прекрати войната предизвика едва потискан ужас.

За жалост, ако - както се говори, той се надява да постигне мир, заплашвайки Русия с масирано увеличение на помощта за Киев, неговото усилие е обречено на провал. Повече подкрепа няма да излекува най-голямата слабост на Украйна: човешката сила. Повече пари обаче биха предали неговите поддръжници, които вярваха, че гласуват **за** *„Америка фърст“ /„Америка на първо място“/, не за „Киев юбер алес“/“Киев над всичко“/.*

Случаят с мира е ясен. САЩ рискуват тяхната прокси война против Русия да стане гореща, тласкайки последната към дори по-близки отношения с Китай, Иран и Северна Корея. Нещо повече, **Вашингтон е воден към банкрут, харчейки близо трилион долара годишно,** за да финансира своя бързо ескалиращ дълг. При всичкото това Украйна бива унищожавана.

Как Вашингтонското „Петно“ оправдава последната безкрайна война на Чичо Сам? С една серия от неубедителни и непоследователни аргументи.

Допускането Русия да надделее ще подкопае “базирания на правила международен ред.“ Този ред е благочестива измама, промотирана от държави, които са съчинили правилата за своя изгода и ги нарушават, когато е удобно. Наистина, първата администрация на Тръмп беше с лоша слава заради използването на човешките права като оръжие срещу противници, галейки по-репресивни приятели. Американските политмейкъри би трябвало да се запитат, дали редът може да преживее множеството нарушения на Запада...

Международната общност не би трябвало да позволява агресията да минава безнаказано. Окупирането от Русия на нейната съседка беше неоправдано, обаче САЩ и Европа не са модели на благоприличие. Подобно на други велики сили, те вплъщават позорната атинска хвалба: *„Силният прави това, което може, а слабият понася това, което трябва“.* **Западът е против агресията, освен когато я върши той самият - като разпокъсването на Югославия от НАТО, инвазията на Америка в Ирак, съюзническата операция за „смяна на режима“ в Либия и бруталната интервенция на Саудитска Арабия в гражданската война в Йемен.** Само през последната четвърт на едно столетие стотици и хиляди цивилни умряха в агресивните войни на Вашингтон.

„Една руска победа би осигурила открита покана на потенциални агресори. Не в един или два конфликта, а в цяла Евразия“, твърди Бланк. Труди Рубин от *Seattle Times* претендира, че един такъв резултат би бил сигнал за американска слабост. *„Това би насърчило един нов период на агресия от Русия, Китай, Северна Корея и един притежаващ ядрени способности Иран“.* **Фактически Украйна е по-скоро изключението, отколкото правилото, когато Западът подпомага държава жертва.** САЩ и европейците обикновено отказваха да действат против агресия и дори геноцид в Африка, Средния Изток и Азия, освен ако не е замесен петролът. Действително, както бе отбелязано по-рано, западните правителства често подпомагаха съюзници и партньори, извършващи такива престъпления.

Всеки случай, агресията най-вече е уникална и отразява локални обстоятелства с малко отношение към това, което става където и да било другаде. Помислете си за опасенията, че Си Цзинпин ще се присъедини към Путин като друг мрачен Хитлер и ще окупира Тайван. Пекин е по-загрижен относно своите способности, отколкото за дефицитите на Украйна. Нещо повече, защитниците на Тайпе очакват Америка да тръгне на война, за да спаси островната държава, ако бъде окупирана: точно това, което Вашингтон отказа да направи за Киев. **Фактът, че американците не пожелаха да умират за Украйна, би повдигнал въпроса дали биха желали да направят същото за Тайван.**

Неуспехът да се разгроми Русия ще я насърчи да продължи своята кампания против Америка в сътрудничество с други антагонисти.

Александър Баунов от *The Carnegie Center* уверява, че *„Украйна стана повратна точка в една глобална битка между западния елит и един нов, воден от Русия: щом веднъж Украйна падне, Русия се надява да завземе Грузия и всяка друга територия, която тя пожелае, и отново да се продаде като силен патрон на страните по света.“* Това едва ли описва Русия на Владимир Путин. Ако той е имал таен план за завоюване на света, защо чака близо четвърт век, за да го задейства? И ако Москва е толкова страшна, защо нейният патронаж беше широко лимитиран до държавите пари?

Марк Рюте, новият генерален секретар на НАТО, е по-специфичен, когато предупреждава: *„Фактът, че Иран, Северна Корея, Китай и Русия работят заедно толкова тясно… [означава] че тези различни части от света… стават все по-свързани.“* Той цитира *„ракетната технология, която сега се изпраща от Русия в Северна Корея, която представлява ужасна заплаха не само за Южна Корея и Япония, но също така и за континенталната територия на САЩ.“*

Рюте бърка причина и следствие. Русия прегръща тези страни в отговор на прокси войната на Запада. Първоначално Путин не демонстрираше враждебност към САЩ или Европа. Той беше първият чуждестранен лидер, който позвъни на Джордж У. Буш след 11.9. 2001 г. Две седмици по-късно той каза пред германския **Бундестаг**: *„Студената война приключи!… Ние разбираме, че без една модерна, изпробвана и устойчива архитектура на сигурност никога няма да можем да създадем атмосфера на доверие на континента.“*

Той сътрудничеше със САЩ против Иран, Северна Корея и Талибан... Дори днес Русия и Америка нямат териториални спорове и не са ангажирани в идеологически спор в стила на Студената война. Приключването на днешната прокси война би помогнало да се притегли Москва към Запада.

Поръчителствайки на Киев, Западът отслабва Русия евтино: една сделка за Америка. Използването на украинците като пушечно месо в една война, за да се възвеличи Вашингтон, може да е удобно, но е морално зверство. По-важното, както току-що отбелязах, **Москва не е естествен враг на Америка. Императорска Русия беше приятел с младата република по целия свят, подкрепяйки установеното правителство против откъсването на Конфедерацията. Такъв беше Путин, който също каза на своята германска аудитория:** *„Никой не поставя под въпрос голямата ценност на отношенията на Европа със Съединените щати.“* Без инверсията от Вашингтон на доктрината *„Монро“*, така че да означава, че САЩ са упълномощени да третират не само Латинска Америка, но и целия свят като американска сфера на интерес, Вашингтон и Москва не биха били в една прокси война-плюс за Украйна. Прекратяването на конфликта би било много по-евтин начин за редуциране на руската *„заплаха“*.

Американската и натовската **надеждност ще бъде унищожена, ако Русия триумфира над Украйна. Киев не е част от трансатлантическия алианс. САЩ и Европа не обещаха да защитават Украйна. От 2008 до 2022 година съюзниците отказваха да приемат Киев в НАТО, защото никой не искаше да се бие за него. През последните три години същите правителства отказваха да се намесват на страната на Украйна по същата причина. Нейният разгром просто би подчертал важността на натовското членство – точно заради което правителството на Зеленски иска да се присъедини. И заради което Путин не успя да атакува някоя членка на НАТО, докато се опитва да блокира включването на Украйна. И двамата разбират разликата в актуалната принадлежност.**

Украйна стана *„стратегическо укрепление на Запада“*, защитаващо Европа и свободния свят от нападение. Някои анализатори очевидно **виждат Путин като Хитлер, Сталин и Наполеон колективно въплътени**, посветени на завоюването на Европа и по-голямата част на познатия свят. Така че *„всеки мир между Украйна и Русия е само временен“*, предупредиха **Кейт. Д. Диксън и Юрий Холовински**, пенсионирани офицери от армията и респективно от разузнаването. Стивън Бланк от Изследователския институт по външна политика, по подобен начин предсказа *„едно поколение на война“* за Европа. Наистина, той твърдеше, *че „амбициите на Путин достигат до Балтика, Централна Азия, Молдова и Средния Изток, които уж съставляват „стратегическите граници“* на Русия, тоест на СССР.

Въображенията нарастват трескаво, когато войските маршируват. **Путин е лош, не глупав. Инвазията на Москва в Украйна беше криминална, но не е предвестникът на нищо повече. Той, Путин, никога не е обещавал да сътвори отново старата империя или да действа за възстановяването на Съветския съюз. Макар че често е цитиран да казва:** *„На когото не му липсва Съветският съюз, той няма сърце“*, следващият му ред просто се забравя често: *„Който иска да го върне, няма мозък.“* И отново, ако руският диктатор е имал такива експанзивни амбиции, защо чака повече от две десетилетия на своето президентстване? Наистина, неговите работи показват невъзможността на задачата. **Дори да можността да се появи по-силна от тях Русия. Напротив, те слушаха западни** *„експерти“*, **които се подигравах на руската армия, очерняха руското ръководство като некомпетентно и то се представяше по техните медии като чисто зло.**

Имайки предвид основополагащия принос на Бжежински за демокрацията и неговия по-късен *„концентрат“* за елитно техноуправлявано общество, не е трудно да се види как страна, толкова фрагментирана като Америка, се озовава назад, докато останалият свят се плъзга към културно базирана многополярност. Разбира се, не е съвсем вярно да се каже, че Америка няма общностна култура предвид голямото разнообразие от имигрантски култури в САЩ. Но е вярно, че това, което се смята за традиционна култура, е било под обсада. Това в края на краищата бе в основата на последните президентски избори и на избори в други нации. Идеята, след като пратениците на Тръмп първоначално са били в Москва и са си отишли с празни ръце, че Тръмп ще се намеси, за да сключи сделка за Украйна, не отразява това, което Москва безкрайно подчертава.

Това, което се изисква, е споразумение, основаващо се на *„голямата картина“*, което урежда архитектурата на сигурността и границите между интересите на сигурността на Хартланд и Римланд.

Но дали такава сделка няма да бъде възприета от мнозинството американци като *„слабост“*; като признаване на края на *„лидерството“* и *„величието“* на САЩ? Разбира се, това ще бъде възприето по този начин, защото Тръмп ефективно ще подпечата поражението на Америка и ще препозиционира САЩ като една държава сред равни в нов оркестър на силите – т. е. в един многополюсен свят. Това е големият въпрос.

Може ли Тръмп да го направи – да преглътне американската гордост? Един жизнеспособен път напред би бил да се върне към първоначалния гордиев възел и да го развърже, т. е. да се развърже възелът от липсата на писмен договор след Втората световна война, ограничаващ постоянното движение напред на НАТО, и по този начин да се сложи край на претенцията, че изместването на НАТО където си пожелае, не е ничия работа освен негова собствена.

За съжаление другият възможен начин за *„балансиране“* на видимото поражение над Украйна, на САЩ и НАТО може да се разглежда от ястребовите съветници на Тръмп като смазване на Иран като символ за американска *„мажественост“*.

Преговорите в крайна сметка са за интереси и като наличието на разум за разрешаване на проблема на двете страни, които възприемат как *„другият“* вижда себе си – като слабост или като сила. Тръмп, попаднал буквално в задънена улица по отношение на Украйна, може просто да ескалира събитията, за да каже просто, че само той има визията да спаси Америка от товара на Втората световна война. Като спаси Америка от самата нея...

Превод: Светослав Атаджанов

** Дъг Бендоу е старши стипендиант към института „Като“. Бивш специален помощник на президента Роналд Рейгън, той е автор на „Външна политика: Новата глобална империя на Америка“.*

Руско-украинската война?

приемем, че неговите изтощени легиони, които завоюваха само скромна украинска територия след почти три години на брутална война, биха могли неправдоподобно да завладеят континента, какво би се надявал да постигне той? Как би управлявала неговата нация такава територия и население? Как рухващата Европа би облагодетелствала Русия?

Фактически той детайлизира своите безпокойства за сигурността на Мюнхенския форум по сигурността през 2007 г.:

Експанзията на НАТО няма никаква връзка с модернизацията на самия Алианс или с гарантирането на сигурността в Европа. Обратното, тя представлява сериозна провокация, която редуцира нивото на взаимно доверие… И какво се случи с уверенията, които нашите западни партньори направиха след разпускането на Варшавския пакт?

Тези виждания са широко споделени в Русия. Директорът на ЦРУ **Уйлям Бърнс**, тогава посланик на САЩ в Русия, съобщи през 2008 г.: *„Украинското влизане в НАТО е най-арката от всички червени линии за руския елит /не само за Путин/… Все още търся да намеря някой, който вижда Украйна в НАТО като нещо различно от пряко предизвикателство към руските интереси.“* Значение има не това, в което според западните представители руснаците биха повярвали, а това, на което те вярват.

Един мир без победа би предал „независимостта, териториалната цялост и оцеляването на Украйна като държава и нация“. Най-голямата заплаха за Киев и Запада днес е войната. В отговор САЩ са отговорни пред собствения си народ, не пред украинското правителство. Вашингтон не е длъжен да задоволява исканията на последното, нито да го прави винаги. Реалността и трагедията на международната политика е, че интересът винаги е доминирал и трябва да доминира. **Ако САЩ не прилагаха атинските правила, може би все още щяха да воюват във Виетнам, Ливан, Сомалия, Ирак, Афганистан и дори в Русия, където интервениираха през 1918 г., за да се свалят болшевиките. Вашингтон има един първостепенен дълг към своя собствен народ да спира политици, които прахосват американски животи и богатство.**

Владимир Путин пред Мюнхенския форум по сигурността през 2007 г.

Всеки мир без победа ще бъде *„само временен“*, **позволявайки на Русия да се превъоръжи и да започне войната наново. Юлия Каздобина** от Украинския съвет по външна политика *„Призма“* твърди, че Путин няма интерес *„от спиране на своята инвазия.“* Наистина, настоява тя, *„Путин многократно е демонстрирал своето задължение да изтрие Украйна от картата. При такива обстоятелства всеки разговор за едно компромисно уреждане е опасно измамен“*. Обаче при своята инвазия Москва не разсрочна достатъчно войски, за да окупира Украйна. Путин очевидно възнамеряваше с един удар с ръка да наложи смяна на режима, най-простото средство да постигне главната цел на Русия - украинския неутралитет. Бившият генерален секретар на НАТО **Йенс Столтенберг** допускаше, че изключването на Киев от Алианса, а не територриалното разширение, беше ключовото искане на Путин преди войната. Това остана централният въпрос на разговорите в Истанбул между Русия и Украйна дори след започването на конфликта. Ако мирът даваше този резултат, Москва не би имала и малка причина да поднови отново борбата. **Руснаците платиха досега висока цена**, а Киев, със съюзна подкрепа също можеше да използва всяко прекъсване за да се превъоръжи. Наистина, бившият германски канцлер **Ангела Меркел призна, че това е била целта на Минските споразумения: да се успокои Москва, позволявайки на Украйна да се подготви за следващия рунд. Настояването върху победата на Киев е за да се промотира една наистина безкрайна война.**

Руско-украинската война е скъпа и опасна. След като положи клетва и встъпи в длъжност, Тръмп няма да има по-важно задължение от това да се обърне към конфликта и да осигури изхода на Америка. Неговото най-висше задължение е към хората на тази нация.

9 януари 2025

Ще спаси ли Тръмп Америка от самата нея?

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Александър ГОЧЕВ
Проф. д. ик. н. Бончо АСЕНОВ
Акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Д-р инж. Марин БЕЛОЕВ
Проф. дфн Нако СТЕФАНОВ
Акад. Николай ХАЙТОВ
Ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01
ИЗДАВА
“Втора Зора“ ЕООД
Печат “Нюзпринт“,
София, ул. “Тинтява“ 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBGSF
Приемат се оригинали по стандарт 30 реда, 60 машинописни знака. Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приключен редакционно на 17.1. в 13 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 12 до 15 часа
ISSN 1310-8492

Ще спаси ли Тръмп Америка от самата нея?

Алистър КРУК

Преди десетина дни руският външен министър Лавров отхвърли предложените мирни инициативи на екипа на Тръмп за Украйна като незадоволителни. По същество руската гледна точка е, че призивите за замразен конфликт противоречат на смисъла на подобно споразумение. От руска гледна точка подобни идеи – замразен конфликт, прекратяване на огъня и мироопазващи сили, не могат да се квалифицират като основа на договор тип *„Голяма картина“*. Сделка, за която руснаците се застъпват от 2021 г. насам. Без устойчив, постоянен край на конфликта, руснаците ще предпочетат да разчитат на изхода на бойното поле. Дори при високия риск техният отказ да доведе до продължаваща ескалация, дори ядрена и битка със САЩ.

Въпросът по-скоро е: Възможен ли е изобщо устойчив мир между САЩ и Русия?

Скорошната смърт на бившия президент Джими Картър ни припомня, че бурната политическа „революция“ от 70-те години, която се капсулира в маниите на Збигнев Бжежински, съветник по националната сигурност на Картър, беше за противостояние, което измъчва отношенията между САЩ и Русия оттогава до днес. Президентството на Картър бе основна повратна точка в изобретяването от Бжежински на идентичността и неговото приемане на инструментите на идентичността, приложени по-широко. Поставяне на западните общества под контрола на технократичен елит, практикуващ непрекъснато наблюдение над всеки гражданин, включително и над елита, манипулиране на поведението и интелектуалното функциониране на всички хора. Казано ясно, настоящите събития в много отношения са повторение на бурните 70-те години. Днешният марш към антидемократичните норми започна с основополагащия документ на Тристранната комисия – *„Кризата на демокрацията“ (1975)* – предшественик на WEF („Давос“) и Билдерберг – с короноване на международните банки и мултинационални корпорации като основна творческа сила на мястото на *„националната държава като основна единица на организирания живот на човека“*.

Явното възприятие на Бжежински за Русия не беше нищо ново. Той мразеше руснаците и имаше голяма подкрепа в Демократическата партия. Но Бжежински имаше още съвети, които да даде. В своята *„Голяма шахматна дъска“* от 1997 г. Бжежински твърди, че Америка и Киев биха могли потенциално да използват исторически културни и езикови сложности, за да формират схемата, около която може да се разпадне властта на СССР, като се лиши Русия от възможността да контролира Украйна. *„Без Украйна Русия никога нямаше да стане централната сила; но с Украйна Русия е хартландска сила. Русия трябва да бъде въвлечена в блатото на украинската културна идентичност“*, обявява той. Защо това политическо решение беше толкова вредно за перспективите за окончателен мир между САЩ и Русия? Това беше така, защото Киев, подтикван от ЦРУ, насърчаваше напълно фалшивото твърдение на идентичността, че *„Европа свършва с Украйна“* – и че отвъд нея лежат *„славяните“*. Тази подла манипулация позволи на Киев да се превърне в икона за тотална война за културна идентичност срещу Русия въпреки факта, че украинският език (правилно известен като русински) въобще не е език от германската група. Нито има викингска ДНК, която да се намери дори сред съвременните западни украинци. В желанието си да подкрепи Киев и да угоди на Байдън, ЕС подкрепи този украински стратегически ревизионизъм. Украйна бе призната като *„европейска ценност“*, защитавана срещу *„руските“* (азиатски) ценности. Това беше полюс, макар и фалшив, около който бе изковано европейското единство във време, когато реалността беше пълзящото разпадане на единството на ЕС.

Президентът на САЩ Джими Картър, заобиколен от съветниците си, сред които и Збигнев Бжежински (крайният вдясно). От тях започва противостоянието, което измъчва отношенията между САЩ и Русия до днес.

И така, възможен ли е *„устойчив мир“* с Русия? Ако се направи опит за поддържане на раздробена Украйна като войнствен придатък на *„Европа и нейните ценности“*, разположен срещу *„регресивната славянска сфера“*, тогава мирът не е възможен. Тъй като основната му предпоставка би била напълно фалшива и със сигурност ще доведе до подновен конфликт в бъдеще. Москва почти сигурно би отхвърлила подобна сделка. И все пак има нарастващо безпокойство сред американската общественост, че войната в Украйна изглежда обречена на вечна ескалация, с осезаеми обществени страхове, че Байдън и *„ястребите“* в Конгреса водят САЩ към *„ядрен холокост“*. Ще продължи ли човечеството да се люлее на ръба на унищожението, ако *„сделката“* на Тръмп, тясно ограничена само до Украйна, бъде отказана от Москва?

Неотложността да се спре плъзгането към ескалация е ясна. Въпреки това пространството за политически маневри непрекъснато се свива, тъй като принудата на *„ястребите“* от Вашингтон и Брюксел да нанесат фатален удар по Русия не е премахната. Погледнато от гледна точка на отбора Тръмп, задачата за преговори с Путин е всичко друго, но не и проста. Западната общественост просто никога не е била психологически подготвена да очаква въз-

Врабча перушина

Минчо МИНЧЕВ

Приличат на замръзнали консерви
кварталните пространства вледенени.
Врабчетата прелитат и замерват
с живот балконите им остъклени.

Прехвъркват между покривите бели
и търсят нейде дим да се извие.
Но падат над бездушните панели
ятата им, на завет да се скрият.

Сред врабча глъч, сред жици от антени,
едно на друго дълго ще се жалят,
че този свят привиква на студено
и огън в домовете си не пали.

Притиснали крилца, ще чуват само
сърцата си в пространствата смразени
как пукат, както пука камък;
как падат като камък вкочанени.

И чак напролет, вятър щом запее
с антените и жиците в комина
като последен сняг ще разпилее
премръзналата врабча перушина.

За всяка пролет е заплащал някой
с живота и с бедняшките си дрешки.
Остава във комините на мрака
да заискрят сърцата ни човешки.